

[Statsministeren.]

virkelig faa konstateret, hvad der var brugt paa den i Forslaget angivne Maade til Understøttelse af Personer, hvis Trang skyldes Arbejdsløshed. Jeg ved ikke, hvorfor det skulde blive umuligt eller vanskeligt nu, al den Stund man i flere Aar har sondret mellem Udgifterne paa dette Omraade i samtlige Landets Hjælpekasser. Der foreligger jo en Opgørelse i den Henseende fra et foregaaende Aar, saaledes som det vist ogsaa er omtalt i Bemærkningerne, og den er ikke et Skøn, som Ministeriet har foretaget, men den er Resultatet af indhentede Oplysninger fra Kommunerne, idet disse har opgivet, at saa og saa meget er medgaaet til Personer, hvis Trang skyldes Arbejdsløshed. Og naar man har kunnet opgive dette for Aaret 1929—30, ser jeg ikke, hvorfor man ikke skulde kunne klare det for Aaret 1930—31.

Med Hensyn til Regnskabsaflæggelsen vilde det ærede Medlem vide, om der allerede var udarbejdet nogen Vejledning, og det maa jeg sige, at der ikke er. Men det kan neppe volde større Vanskeligheder at give Hjælpekasserne Direktiver i Retning af, hvad det er for Oplysninger vi skal have; det er jo navnlig med Hensyn til Transsaarsager og derhenhørende Forhold.

Saa gjorde det ærede Medlem Hr. Krag den Bemærkning, at de Kommuner, der har sat Arbejde i Gang før 1. Februar, vilde efter Lovforslagets § 5 blive straffet. Ja, hvis det ærede Medlem ogsaa ønsker en Udvildelse her, er jeg overmaade villig; de maa for min Skyld gerne have sat Arbejder i Gang 1. November eller 1. Oktober, eller hvilken anden Dato man foretrækker tilbage i Tiden, og alligevel faa Tilskud. Hvis det kan hjælpe paa det ærede Medlems Villighed til at medvirke til Sagens Gennemførelse, skal det ikke komme til at strande paa den her angivne Dato. Jeg tænker ikke, det hjælper paa det ærede Medlem; det ærede Medlem vil nok kritisere paa saadanne Punkter, men det har ingen Virkning paa ham, at man imødekommer ham.

For øvrigt kan man ikke her tale om, at nogen skal straffes, for § 5 gaar ud paa en Ligestilling af Kommunerne. Hvis § 5 ikke havde været, vilde man jo have straffet dem, der havde sat Arbejder i Gang og undgaaet at udbetale Understøttelse, og disse Kommuner har maaske brugt lige saa meget til ekstraordinære Arbejder, eller i hvert Fald betydelige Beløb; vi har ønsket, at de Kommuner, der gik den Vej — hvis nogen har gjort det, jeg tror ikke, det er saa mange —, ikke skulde straffes ved ingen-

ting at faa, til Trods for at de i den samme Periode har gjort ekstraordinært Skridt. Men, som sagt, hvis man vil have Statstilskuddet udstrakt til større Beløb og til at virke ogsaa for Arbejder, der er iværksat for en længere Periode, er der ikke noget til Hinder derfor fra min Side.

Det ærede Medlem Hr. Krag frygtede, at hvis man nu gik til en saadan Rundhaandethed, som her er foreslaaet, vilde Kommunerne flutte sig ogsaa til næste Aar i Haab om at faa Pengene igen i 1932. Jeg maa jo sige, at efter den Behandling, Forslag til Lovgivning paa dette Omraade hidtil har faaet her i Rigsdagen, synes jeg ikke, der er nogen større Fare for, at Kommunerne skal vagabondere med Pengene og vente at faa dem refunderet; dertil har det ærede Medlem Hr. Krag og andre Medlemmer alt for stærkt tilkendegivet, at de har 4 Stemmers Flertal i Landstinget, og at de vel skal vogte sig for at give Penge ud til Kommuner, der hjælper de arbejdsløse.

Om de øvrige Bestemmelser i Lovforslaget sagde det ærede Medlem Hr. Krag, at Rentenedsættelserne og det andet altsaa var det eneste, man havde at byde paa, og det var et saare beskedent Bidrag. Ja, ja, men for dette gælder altsaa, hvad der var saare glædeligt at høre, at det ærede Medlem havde megen Sympati for, at de Gaardejere og andre Landbrugere, der har faaet Laan og skal udrede Renter, kan faa disse Bevilinger. Det fremgik tydeligt af det ærede Medlems Tale, at han særdeles vel kunde tænke sig at tage dette Led ud, saa at disse Penge blev anvendt, medens hans Uvillie i særlig Grad gik ud over de arbejdsløse eller de Kommuner der har hjulpet de arbejdsløse.

Den Tanke, der laa til Grund for disse Betragtninger, synes mig at være lidet rimelig, for det vil altsaa sige, at man skal hjælpe en vis Del af Landbefolkningen, medens man roligt overlader Byernes store Arbejderbefolkning, baade direkte gennem dens Bidrag til Arbejdsløshedskasserne og mere indirekte gennem Beskatningen, at bære hele Byrden ved Underholdet af de ekstraordinært mange arbejdsløse, vi har haft i disse Tider. Det forekommer mig dog at være en mærkelig Moral, at man godt kan tænke sig at lette Byrden for Landbefolkningen, medens man baade under den ene og den anden Form afviser at tage Del i de ekstraordinære Byrder, som en alvorlig Arbejdsløshed har medført i nogle Maaneder.

Det ærede Medlem gik endog saa vidt, at han beklagede, at disse saare beskedne Bidrag, dette Lovforslag indeholder, var